SZÉCSI NOÉMI

MÁJUSI SZELLEMIDÉZÉS

A május vége idén a szellemeké. Újra az 1850-es évekbe képzelem magam a Petőfi Irodalmi Múzeum „Arany és a spiritizmus" kiállítása miatt, pedig 2011-ben már magam mögött hagytam a kísérteteket, amikor befejeztem a *Nyughatatlanok*at, a szabadságharc emigránsairól szóló regényt. Most mégis újra megelevenednek előttem a könyvhöz végzett kutatás során megismert alakok. A választások után a friss, napi becstelenségektől már viszolyog az ember, patinás, 19. századi becstelenségek után sóvárog.

Képzeljük el: Vidinben vagyunk, az akkoriban Törökországhoz, ma Bulgáriához tartozó városban. Zerffi Gusztáv, az egykori színész és újságíró, a majdani spiritiszta és angol professzor, 1850 nyarán a bécsi titkosrendőrségnek a magyar emigráció mellé rendszeresített besúgója. „Tartótisztjének" írott, augusztus 19-i levelében, más szóval 204. jelentésében, afelől igyekszik tájékozódni, hogy a menekültek egyik prominense, Egressy Gábor, a Nemzeti Színház vezető művésze – kiről egykoron, még 1844-ben Petőfi maga írta: „lerészegíté szomjas lelkemet művészetének édes italával" – vajon milyen kilátásokkal térhetne haza. Ki tudja, miért, Zerffi egyengetni próbálja a művész visszaútját. Egressyt kivételesen „becsületes jellemnek" minősíti, amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy, amint Zerffi írja, „nem hagy fel ügyünk indirekt támogatásával, s engem oly személyekkel hoz érintkezésbe, akiket előzetesen kipróbálva hűnek és megbízhatónak talált". Mint kiválóan használható embert ajánlva megbízói figyelmébe, Zerffi siet megjegyezni, hazatérvén Egressynek „még csak néhány hónapig sem szabad egy sötét börtönben sínylődnie".

Mi is az „ügy", melyben Egressy Zerffi tanúsága szerint oly kiválóan helytállt? Nos, az „ügy" nem más, mint a Vidinben élő, rongyolt ruházatú és még rongyoltabb idegzetű emigránskolónia körében pánikot kelteni, széthúzást szítani. Szép feladat, de a bécsi titkosrendőrség alighanem alábecsülte az emigráció vonatkozó képességeit. Hiszen, mint az történelmünk évszázadaiból kitetszik, a magyarok pánikban és széthúzásban sohasem szorultak külső segítségre.

Később az emigráció számos tagja vélekedett úgy, hogy Egressy „bomlasztó tevékenységet" folytatott körükben. Sohasem tudjuk meg, hogy egész pontosan miben is segíthette a besúgó munkáját – ha hihetünk a visszaemlékezésnek, majd egy évszázaddal később a kultuszminiszter Klebelsberg Kunó felesége még látta Egressy nevét egy réges-régi dokumentumon, az osztrák rendőrségi pénzalapból juttatásban részesülők listáján, ám az irat, ha létezett egyáltalán, egy tűzvész során állítólag megsemmisült az osztrák levéltárak valamelyikében. Vagy nem. Az ügynöklisták minden más papírneműnél sérülékenyebbek, csodálatos hajlandóságot mutatnak a meggyulladásra, az elkallódásra, a darabokra szaggattatásra vagy az egyszerű, spontán önmegsemmisítésre.

MULTIKULTI I., OLAJ, VÁSZON, 70x70 CM

Akármi volt is, akárhogy történt is, Zerffi közbenjárására vagy attól függetlenül, annyi egészen bizonyos, hogy Egressy Gábor már 1850 szeptemberében visszatérhetett szerettei közé. Kihallgatta a rendőrség, de bántódása nem esett.

Hiába, a színészek művészete a pillanaté. A költőkkel ellentétben nem bízhatják magukat az utókorra. Ezt, ha mástól nem, magától Petőfitől tudhatjuk. Mint Egressyhez címzett versében cseppet sem vigasztalólag megjósolja, míg a költő feltámadását a világosabban látó századok ünneplik majd, addig „egészen más a színész végzete / Lekötve csügg ő egy rövid bilincsen". Innen nézve abban a sóhajban sincs sok vigasz, amelyet a magyarok közül talán nem egyedül Petőfi mormogott el valaha:

Születtél volna boldogabb hazában,
Hol érdemeknek kedvezőbb az ég:
Dicsőségednek fényes ragyogása
Egy félvilágra elsugárzanék.

De Egressy Gábor nem boldogabb hazában született, hanem Magyarországon. S mivel, mint tudjuk, a színész művészete a pillanaté, igyekezett hát hazatérvén ismét színpadra kerülni. Hol sikerült, hol nem. Többnyire megtépázott idegekkel ült családja körében. Ebben az állapotban kézenfekvő ötletnek tűnt, hogy újra felvegye a kapcsolatot Petőfivel. 1849 nyarán találkozott vele utoljára. Szinte biztosra veszi, hogy meghalt, de ez miért jelentene akadályt.

A kor Magyarországán nem Egressy Gábor volt az egyetlen, aki holt lelkekkel kívánt szóba elegyedni. Szinte minden háznál asztalt táncoltattak. Egressyéknél a színész húszéves leánygyermeke, Etelka a médium. Petőfi szelleme az ő közvetítésével meséli el, miként lelte halálát a kukoricásban. Egressy leírása nincs meg, csak a beszámolóra érkezett válasz egy másik érintettől, Arany Jánostól, aki apátiába süllyedve éldegélt Nagykőrösön.

„Se igent se nemet nem mondhatok. Szegény Sándor halálának olly körülményes leírása meghatott, s levelét eltettem a többihez. (…) a kételkedők közé tartozom. Nem a tényt illetőleg: mechanicai erőnél többet hiszek a dologban, és értelmes, becsűletes embereket csalással nem vádolok. Tegnap saját nőm is megkísérté, mert taval ő is megmozgatta volt az asztalt. A szellem akart irni, de nem tudott, csak holmi krixkraxokat firkált fel s alá a papíron. Meglehet, nem tud írni az istenadta.

Azt gondolom, az egész asztalírási processus, a működő agyában képződik, öntudatlanúl. Képek és eszmék állnak elé, s egészíttetnek ki, mint az álomban; igy néha egy két vonás megmarad abból, mit a működő egyén tud, s kiegészíttetik ollyasokkal, miket az nem tud, mikre nem is gondol. Illy vonás a Petőfi halála leírásában a kukoriczaföld, miről ti hallottatok. Ehhez gruppirozódtak a többi eszmék, bámulatos körűlményességgel. Nem történik-e ez illyenformán az álomban? Én számtalanszor álmodom Petőfiről, s rendesen olly töredékek egészíttetnek ki, a mellyeket, ama fatalis idők óta, életben létéről vagy haláláról hallottam. Igy, a többek közt, egyszer találkozom vele, beszélek halála híréről s az ominosus kukoricza földről is, neki. Ő azt mondja: igaz, hogy ott voltam, igaz, hogy egy kozáktól dsidaszurást kaptam, de nem haltam meg; hanem pórruhában megmenekültem etc. olly részletesen, hogy felébredtemkor sem tudtam magamat egyhamar belétalálni a valóságba." (1854. március 19.)

Nem akkor egyszer járt Petőfi szelleme Egressyéknél, ment máskor is, sőt Etelka kezét vezetve leírta: „Ember, ember hova lettél, hogy Kőrösre el nem mentél. "Akár álmában, akár az asztal mellett nem Egressy és nem Arany voltak az egyetlenek, akik megidézték Petőfit.

Asztaltáncoltatók hosszú sora hívta elő a szellemvilágból, hogy nekik, csak nekik címezzen még egy utolsó verset. S szegény Sándor holtában nyomorultabbnál nyomorultabb klapanciákkal állt elő. De róla hitték azt, hogy álruhában bujkál – így bukkantak fel itt-ott ál-Petőfik –, vagy hogy Szibériában kezdett új életet…

Hogy mire fut ki a történet? Sok mindenre kifuthatna. Mondjuk arra, hogy nekrofil nép vagyunk, egy rothadó hulláért, száraz csontvázért, jó kis temetésért, szemforgatással előadott halottkultuszért bármeddig elmegyünk, de ma már ez aggaszt a legkevésbé a magyar néplélek kapcsán. Inkább a lelkiismeret-furdalásos kollaboránstól meg az apatikus értelmiségitől szorul kicsit össze a torkom. Petőfitől meg irigylem a ritmusérzékét.

BENEDEK SZABOLCS

TIZENEGYES: ESTERHÁZY

Amikor ez az írás megjelenik, nyár lesz, dátum szerint közel Esterházy Péter halálának második évfordulójához. Amikor ezeket a sorokat írom, április van, dátum szerint közel Esterházy Péter születésének hatvannyolcadik évfordulójához, április 14-éhez, amely az idén különös figyelmet kapott. A magyar írótársadalom egyik fele ezt szerette volna megtenni a magyar próza napjának. A másik fele viszont Jókai Mór február 18-ára eső születésnapjára adta le voksát. De vajon megkérdezte valaki a magyar írótársadalom – számtani képzavarral élve, ha már E. P. matematikusi diplomát szerzett – harmadik felét? Jut eszembe, akár április 11-énél is maradhattunk volna, ami József Attila születésnapja mellett Márai Sándoré is: egybeesne a magyar költészet és a próza napja. Van értelme szétválasztani, helyesebben nem egybeforrasztani a kettőt?

A néhai nyolcvanas évekre esett, de talán már a brezsnyevi pangás utánra – már amennyiben szó szerint a bozontos szemöldökű főtitkárhoz kötjük az ily módon fémjelzett korszakot: Leonyid Iljics 1982 őszén halt meg, ám a Szovjetunió politikája, vele pedig a pangás Brezsnyev halála után is még évekig maradt; na de most innét visszakanyarodunk a mondat elejéhez, tehát –, hogy egy balatoni (tanácsi üdülős) nyaralás során megakadt a szemem anyám aktuális olvasmányának hófehér és meglehetősen csupasz borítóján: *Ki szavatol a lady biztonságáért?* (A kötet 1982 könyvhetére jelent meg, tehát némi megszorításokkal 1982 nyara is szóba jöhet, ez esetben a pangás a szó szoros értelmében brezsnyevi.) A címen túl – újabb közbevetés: furmányos utalás Ottlik Géza *Minden megvan* című novellájának egyik mondatára, amely szintén idézet egy talán valóban létezett ifjúsági regényből: „Szavatolok a lady biztonságáért – mondta a derék indián"; közbevetés vége, szóval: – a szerző neve is legalább annyira különösen hangzott: „Esterházy Péter". Történelmi kutakodásaim során (lásd magyar mondák és *Képes Történelem*) találkoztam már az Esterházyakkal, így aztán mindjárt rákérdeztem, hogy ugyanarról a családról van-e

szó. Anyám stílszerűen továbbpasszolta a kérdést apámnak, mivel tudta, hogy az írónak van egy öccse, aki a Budapesti Honvéd csapatában futballozik. Vele már volt szerencsém megismerkedni, olyan értelemben, hogy hallottam róla. Akkortájt ugyanis a játszótéren a menő fejek olyan színes trikókban rúgták a bőrt, amiknek a hátuljára gyárilag egy számot nyomtak. Ez persze még így is messze esett azoktól a mezektől, amelyeket nálunk évekkel később, a rendszerváltás után kezdtek árusítani, és amelyek nemcsak a csapatok eredeti színeiben pompáznak, de mintázatuk is ugyanolyan – ám mivel akkortájt mifelénk (brezsnyevi pangás) effélével még nem lehetett találkozni (legföljebb nyáron, a Balaton partján, a nyugatnémet vendégek pocakján), a fenti KGST-változat is megfelelt mindenkinek. Én is szerettem volna ilyet – dacára annak, hogy nemcsak menő fej nem voltam, de akkor még nem is igazán érdekelt a foci: ha a többiek nekiláttak futballozni, kerestem magamnak más játékot, avagy ácsorogtam a pályának nevezett lebetonozott vaskalitka szélén, és néztem, ahogy a srácok kergetik a labdát, közben azt kiabálják, hogy „Nyilasi!", „Törőcsik!" –, úgyhogy anyám fogott egy fehér pólót, annak hátuljára piros cérnával ráhímezte a 11-es számot, az elejére pedig (hogy az se legyen üres) szívtájon egy nem annyira stílszerű pötytyös labdát. Azért piros cérnával, mert apám emberemlékezet óta a Honvédnak szurkolt, és logikus volt, hogy ezt a vonalat vigyem tovább (el kellett telnie némi időnek, de apámnak végül nem kellett csalatkoznia). Sőt miután kifaggatta apámat, hogy ki játszik a Honvédban 11-essel, anyám a számozás fölé azt is odahímezte, hogy „Eszterházi" (ahogyan népi demokráciában szokás). Evvel jócskán megelőzte a korát: akkor még a profiknál se volt szokás kiírni a mezre a játékos nevét.

Egyszóval anyám továbbpasszolta a kérdést, én pedig boldogan vállaltam a strandlepedőn való tespedést néhány percre megtörő futárszolgálatot, és elkocogtam a legközelebbi fa alá, ahol apám üldögélt egy Merle-regény, valamint a *Népsport* aznapi számának társaságában. Megkérdeztem tőle, hogy az az Esterházy, aki a Honvédban focizik, tényleg gróf-e.

– Miért fontos ez? – kérdezte gyanakodva apám, miközben a felső karját nézegette, hogy mennyire égett le, ha pedig semennyire, akkor a napallergiája nem jött-e ki.

– Hát mert ha gróf, akkor a testvére, akinek a könyvét anya olvassa, szintén az – hadartam, miközben szemügyre vettem a Merle-regény borítóját. *Védett férfiak* – legalább annyira furán hangzott, mint a *Ki szavatol a lady biztonságáért?*

– Én úgy tudom – köszörülte a torkát apám –, hogy a történelmi Esterházy családból származnak.

Onnantól nagy tisztelettel néztem a puritán, hófehér könyvre. Egy igazi gróf írta! Ugyanaz az érzés támadt föl bennem, mint amikor nagyanyámék házában kitapogattam a vakolatban az '56-ból ott maradt lövésnyomot: a történelem kézzelfogható közelségbe került. Még akkor is, ha a marxista definíció szerint a történelem osztályharcok története, és amennyiben a szocializmusban nincs osztályharc, úgy történelem sincsen.

*Post scriptum*ként elmerengek azon, hogy mikor találkoztam utoljára Esterházyval. Sokat nem kell töprengenem, a Google segít: 2016. február 10-én, amikor a Petőfi Irodalmi Múzeumban a hetvenöt éves Végel Lászlót köszöntötték/tük. E.P. előzetesen nem szerepelt a névsorban, úgyhogy legalábbis nekem (örömteli) váratlan volt, hogy egyszer csak fölállt az első sorból, a pulpitushoz lépett, és olvasni kezdett. Hangja egy, vagy talán több árnyalattal is fakóbb volt a szokottnál, jóllehet minden szavát lehetett hallani a díszterem legtávolabbi sarkából is: a hallgatóság aggódó szeretettel figyelt.

Pár héttel korábban, azt hiszem, láttam a Balassi utca és a Kossuth tér sarkán – de csak hiszem, hogy ő volt; már erősen alkonyodott, én pedig biciklivel suhantam, és egy villanásnyi időre megpillantottam valakit, aki erősen emlékeztetett az azokon a fotókon látható E.P.-re, amelyek 2015 decemberében, egy dedikálás alkalmával készültek, amikor már tudottan betegen, hosszú idő elteltével először jelent meg a nyilvánosság előtt. Mikor végigfutott rajtam, hogy akár E.P. is lehetett, már a Tisza-szobor magasságában tekertem (megint a kézzelfogható közelségbe került történelem), és nem fordultam vissza. A Végel-ünnepség után viszont odamentem hozzá, ám nem akartam föltartani, csupán üdvözöltük egymást – kézszorítása szokás szerint meleg volt, és könnyedén erős. Maradtak az emlékek. Például a képeslapok, amelyeket a kilencvenes években kaptam tőle: még a szolnoki címemre érkeztek, E.P. a hátlapjukra rendszerint piros tintával írt, előlapjukon pedig a szolnoki metszőkör valamelyik gyerekművészének linómetszete volt. Az ilyesmikre is odafigyelt.

FERDINANDY GYÖRGY

OXIGÉN

Én lennék az egyetlen agyalágyult, aki komolyan veszi a hivatását? Aki azt képzeli, hogy kimondhatatlan dolgokat tud papíron ceruzával kimondani? A könyvesboltokban szeméttel vannak megrakva a polcok. Komolynak képzelt kiadók gyatra gyilkosságokkal traktálják jobb sorsra érdemes olvasóikat. Hamar lekopott rólunk a valaha volt kultúrforradalom.

Még íróbarátaim is rémregényeken tökölődnek. Vagy nyavalyognak: a limonádénak – állítják – olvasója van.

Hát nekem nincsen, szent igaz. Elfogytak, mint a gyertyaszál. Kihalt a nemzedék, amely még engem olvasott. Azok, akik kérdéseikre az én könyveimben keresték a válaszokat.

Én meg itt, egy szál magam. Bámulom, ami körülvesz, és írom tovább a penzumomat. Most éppen egy oxigénkezelést. Mindazt, ami egy üvegkoporsóban, légmentesen elzárva a külvilágtól, eszembe jutott. Van egy – mint Milán bácsi mondta volt – termékeny sérülésem, végső esetre ajánlották ezt a *hiperbárikusnak* nevezett terápiát.

Boszorkányságnak tartottam, mégis belementem. Negyven nap nyomás alatt. Mintha már más is élt volna negyven napig a sivatagban. Így hát – modern Hófehérke – fekszem egy üvegbúra alatt. A tiszta oxigén, biztatnak, begyógyítja a legmakacsabb sebeket. Nem kerül sor amputációra, nem fogom, mint a gólyamadár, fél lábon végezni az életemet.

Vannak persze itt is szigorú szabályok. Nem turistaút ez a negyvennapos sivatag. Például hogy mit nem lehet bevinni az üvegbúra alá. Fémtárgyakat, zsebórát, illatszereket. Még mosakodni sem szabad ez alatt a negyven nap alatt. Nehogy víz érje a sebet! És így tovább: lehúzzák a jegygyűrűmet, és kiveszik a fogsoromat.

Amúgy kedves, barátságos emberek. Kubaiak, akik itt élnek az Államokban, mióta elvégezték az egyetemet. Ingyen, természetesen. Odaát, a Szigeten, a tanulmányok – óvodától a doktorátusig – ingyenesek.

Most pedig itt az amerikai álom. *Dreamerek,* számolgatják a pénzüket. Zúg az oxigén, sűrű és fehér körülöttem a csend.

*

Múlnak a percek, az órák. Megszűnik a külvilág, az ember feneketlen félálomba zuhan. Ismerős arcok jelennek meg előtte, elfelejtett hangok. Helyszínek, illatok.

Apám, anyám. Fiaim. Asszonyok. Elárult barátok, egy lány, aki megölte magát valahol északon. Mindazok, akiktől nem búcsúztam el, mert én csak rohantam tovább, előre, előre, hogy mi után, azt most itt, ebben a kádban talán megtudom.

„Ketten vagytok a szívemben, te meg a búbánat!" Makacs melódiák, időutazás. Fekszem koporsómban, átmenetileg mint Hófehérke, várom, hogy a törpék kiszabadítsanak. Mennyi szeretett lény, akinek adósa vagyok! És milyen jó, hogy itt, ebben a hiperbárikus félhomályban negyven napon át velük maradhatok.

Hirtelen, minden átmenet nélkül szakad rám a külvilág. A Facebook és az Instagram, az internet, a videók világa, a szappanoperák és az ezer csatornából ömlő moslékműsorok. A hangzavar, amiben mégis pihenés, ha felberreg a régi, tárcsás telefon.

És mégis, mégis ez a világ az, amiben élnem adatott. Itt beszélt nekem a szeretet erejéről nagyapám reggel a mackós iskolába menet. A szeretet! De ki fogja kiűzni a kufárokat? A Mester ezzel kezdte: nem ezzel kellett volna nekem is kezdenem?

A lábam begyógyult. Nem panaszkodom. Valami ilyen oxigénkúra kellene az emberiségnek. Nem ezeroldalas rémregények. Egyszerű, tiszta szavak.

A kubaiak gratulálnak. Ők még marasztalnának engem. Még húsz kezelést – mondják – kifizetne a biztosító. Eszükbe se jut, hogy itt, a csatorna bal oldalán, nem puszta számok az emberek.

Itthon vagyok újra. Írom tovább a penzumomat. A zavaros, kétségbeesett kérdéseimet.

CSENDER LEVENTE

TIVADAR

Ahol kutyám lesz, ott lesz az otthonom, mondtam pár éve. Aztán lett kutyám, lett otthonom itt, a Budai-hegyekben, amit Budapest tüdejének is mondanak. Hétkor indulok minden reggel Somát sétáltatni. Akkor indul Tivadar is a szomszéd utcából. A búzaföld végében találkozunk. A szántó mellett lépdel, lassan. Kutyája lehasal, figyeli az enyémet. Rohangálnak a harmatos fűben. Tivadarral kicsit megyünk egymás mellett, nem akarom egyből megkérdezni, hogy van, mert látom, hogy nincs

jól. Pár lépés után lihegni kezd, kiveri a víz. Vizesedik a tüdeje újra. Egy bő hete szívták le, nem akar bemenni a kórházba, mert fél, hogy nem jön ki többet. Jó ideje már a kutyája tartja benne a lelket. Minden reggel ki kell vinni sétálni, enni kell adni neki, foglalkozni vele. Míg nyaralni voltam, ő etette az enyémet is. Farhátat főzött neki mindennap. El is kényeztette. Nem fogadott el pénzt az etetésért, könyvet kért. Érdekelte, mit írok. Mesélte, hogy új gyógyszert kapott, mert már háromszor kemózták, s már nem lehet többször. A gyógyszer is ugyanolyan, mint a kemó, csak nem kell a kórházba menni kezelésre, meséli. Otthon beszedi. Ugyanazok a mellékhatásai. Hajhullás, bőrviszketegség, kiütés… Csúnyán káromkodik, mikor a gyógyszerekről beszél, amik – ha a tb nem támogatná – félmillióba kerülnének havonta. Nem tud füvet nyírni, nem jöhetne ki a napra, nem tud éjszaka aludni, nem tud lefeküdni, mert nyomja a tüdejét, és fullad. Ülve alszik, vagyis aludna, de nem tud, amerikai focit néz éjszaka, két év volt, mire megértette a szabályokat, de most már nagyon élvezi.

A barátnőjével összeveszett, a barátnője lánya beszólt valamit neki, ő meg otthagyta őket. Akkor költözött a szomszéd utcába, az anyjától örökölt Éva típusú faházba. Azóta semmi. A fia se látogatja. Teljesen egyedül van. Vagyis a kutyával, aki nem hagyja, mint mondta, megdögleni. A gyógyszertől szépen kirügyezett, mint egy tinédzser, de azt mondta a doktornő, hogy örülhet, mert van, akinek lerohad az összes körme. Megáll, fuldoklik egy kicsit, aztán megyünk tovább. Meséli, hogy minden reggel megeszik egy kiló citromot. A fogán már nincs zománc, de megeszi, mert azt olvasta a neten, hogy az megöli a ráksejteket. Ahogy magyaráz, a levegőben érezni kezdem a citrom és a gyógyszer különös keverékét. Annak örül, mondja, hogy megszületett az első fiúunokája. Ezt meg akarta érni. Egyszer meg is nézte, amikor ment gyógyszert felíratni.

Aztán, hiába a napi kiló citrom, Tivadar egyre jobban legatyásodik, egyre gyakrabban fullad. Délutánonként egy kimustrált autósülésben üldögél az út szélén, hátát a villanyoszlopnak dönti, néz maga elé. Nem lehetne kint a napon, de attól fél, hogy bent a házban megfullad egyedül. Az oszlop tövéből, szétrongyolódott autósülésről nézi a száguldozó autósokat. Integet, ha meglát, néha váltunk pár szót. Ott, az oszlop tövében jól elvan. A jövő-menő autósok némelyike biccent, ő visszaint, és nincs egyedül. Aztán eltűnik az oszlop tövéből. A szomszéd mondja, hogy elment. Így. Elment. A kutyáját valaki elviszi. Az autósülés a villanyoszlop alatt még mindig ott van. Senki nem nyúl hozzá.

Reggel hétkor kimegyek a kutyával. Megtartottam a régi szokást. A néhai ortodox papok barackosa mellett megyek el, a búzaföld végében megpihenek, mintha ott lenne Tivadar is. A kutyám szaladgál a réten, vakkant néhányat, állítólag a kutyák látják a lelkeket. Friss szél fúj, Budapest tüdeje lélegzik. A levegőben még ott van a citrom és a gyógyszer különös keveréke.